

Roditelji, djeca i crkva

Kao članovi društva, kršćanski roditelji trebaju školovati svoju djecu i takvu optužbu ne smiju prepustiti crkvi ili bilo kojoj drugoj instituciji.

Roditelji, djeca i crkva

Uvod

Što mogu učiniti da moje dijete ostane u crkvi? To su pitanje koje su postavili mnogi kršćanski roditelji.

Oni s malom djecom žele formule kako bi spriječili da njihova djeca zalutaju iz crkve, a ona s velikom djecom, koja su se udaljila od crkve, žele da Bog učini čudo.

Što uraditi?

Sin vjernika treba se ponovno roditi

Prije svega, svaki kršćanin mora biti svjestan da 'tjelesna djeca nisu Božja djeca'. Kao? Nije li moje dijete rođeno u evanđeoskom i / ili protestantskom rodnom mjestu, Božje dijete?

Sad, da je 'sin vjernika Božji sin', morali bismo se složiti da su svi Abrahamovi potomci također Božja djeca, međutim, to nije ono što Biblija uči.

Apostol Pavao, pišući kršćanima u Rimu, jasno je rekao da biti

potomak Abrahamova tijela nije ono što daje božansko rođenje „Nije da je nedostajala Božja riječ, jer nisu svi koji su iz Izraela Izraelci; Ne zato što su Abrahamovi potomci, jesu li svi oni djeca “(Rim 9,6-6 -7). „... nisu djeca tijela Božja djeca, već se djeca obećanja smatraju potomcima“ (Rim 9,8). Ako Abrahamova djeca nisu Božja djeca, također slijedi da sin vjernika nije Božje dijete.

Stoga, svatko tko želi postići božansko sinovstvo mora imati istu vjeru koju je imao vjernik Abraham, odnosno da kršćanski sin bude Božje dijete, mora nužno vjerovati na isti način na koji je otac vjerovao u evanđeosku poruku .

„Znajte, dakle, da su oni koji su vjere djeca Abrahamova“ (Gal 3,7).

Samo su ona koja su nastala kroz neraspadljivo sjeme, a to je Božja riječ, djeca Božja, to jest djeca kršćana nisu nužno djeca Božja.

Crkva je tijelo Kristovo

Drugo, svi kršćani moraju biti svjesni da se Kristovo tijelo, koje se naziva i crkvom, ne može miješati s ljudskim institucijama, poput obitelji i crkve. Budući da je dio ljudske institucije, ne znači da čovjek pripada Kristovom tijelu, odnosno da je spašen.

Odgovornost za obrazovanje

Kao član društva, kršćanski roditelji trebaju školovati svoju djecu i ne biste trebali prepustiti takvu naplatu crkvi ili bilo kojoj drugoj instituciji. Takav zadatak isključivo su i isključivo roditelji. Ako su roditelji odsutni, ovaj zadatak

treba prenijeti na drugu osobu koja igra tu ulogu: bake i djedovi, ujaci ili, u krajnjem slučaju, institucija koju je osnovalo društvo (sirotište).

Zašto se misija odgoja djece ne može delegirati? Jer u okviru normalnosti, roditelji su ljudi koji imaju najbolje i najveće povjerenje u prvim godinama života pojedinca. Na temelju ovog odnosa povjerenja, obiteljska ustanova postaje laboratorij u kojem se provode sva ispitivanja odgovornog građanina.

U obitelji se uči što je autoritet i odgovornost. Ljudski odnosi se uče i razvijaju u obitelji, poput bratstva, prijateljstva, povjerenja, poštovanja, naklonosti itd.

Kako roditelji imaju najbolji odnos s najviše povjerenja, oni su ujedno i najbolji koji će djeci tijekom obrazovnog procesa predstaviti Kristovo evanđelje. Stoga je spasonosno što roditelji svojoj djeci ne daju osvetoljubivog i zlobnog Boga. Fraze poput: „- Ne radi to jer se tati ne sviđa! Ili, – ako to učinite, Bog kažnjava! ”, Ne odražava istinu evanđelja i nanosi ogromnu štetu djetetovom razumijevanju.

Odnos koji evanđelje uspostavlja između Boga i ljudi vodi se povjerenjem i vjernošću. Je li moguće vjerovati nekome tko je zloban i osvetoljubiv? Ne! E sad, kako je moguće da mladić vjeruje Bogu, ako ono što mu je predočeno ne odgovara istini evanđelja?

Roditelji trebaju pokazati svojoj djeci da se neka ponašanja ne toleriraju jer otac i majka učinkovito ne odobravaju. Da otac i majka učinkovito zabranjuju takve stavove. Da je takvo ponašanje štetno i da cijelo društvo također ne odobrava.

Ne poklanjajte djetetu ogorčenog, nervoznog Boga koji je spreman kazniti vas za bilo kakvo loše ponašanje. Takvo ponašanje roditelja jasno pokazuje da izbjegavaju svoju odgojno-obrazovnu odgovornost.

Obrazovanje djece uspostavljanjem odnosa straha, imati Boga,

crkvu, pastora, svećenika, vruga, pakao, policiju, vola crnog lica itd., Kao krvnike ili kaznu, na kraju daje ljude koji to ne čine poštuju institucije i preziru one koji vrše autoritet. Ova vrsta obrazovanja uspostavlja strah umjesto poštovanja, jer odnos povjerenja nije uspostavljen. Kad strah prođe, više nema razloga za pokoravanje.

Roditelji koji se ponašaju na takav način tijekom obrazovanja svoje djece imaju svoj dio krivnje u zavaravanju svoje djece. Crkva također ima svoj udio, jer nije imenovala roditelje jedinim i legitimnim odgovornim za obrazovanje njihove djece. Država je također kriva, jer preuzima ulogu odgajatelja, a u stvarnosti je samo sredstvo za prijenos znanja.

Ako se temelji obitelji ne razgraniče i takvi se pojmovi primijene i iskusne u obiteljskim odnosima, bilo koja druga ljudska institucija, poput crkve i države, bit će osuđena na neuspjeh.

Mnogi se roditelji prijavljuju za posao, studiranje i crkvu, međutim ne ulažu vrijeme u obrazovanje svoje djece. Obrazovanje djece odvija se puno radno vrijeme i nije zdravo zanemariti ovo vrijeme.

Kada započeti obrazovanje?

Zabrinutost za djecu obično se javlja tek kad kršćanski roditelji osjećaju da se njihova djeca ograđuju od crkvene institucije. Strahoviti apeli na nametanje i prisilu, prisiljavajući djecu da idu u crkvu. Takav je stav čak i pogrešniji nego da dijete nije uputilo u pravo vrijeme.

Ta pitanja zaprepašćuju neke kršćanske roditelje jer ne znaju koja je njihova uloga člana društva i koja je njihova misija kao veleposlanika evanđelja. Kršćanski roditelji ne mogu miješati ove dvije funkcije.

Kršćanski roditelji imaju dvije vrlo različite misije:

- a) obrazovati svoju djecu za članove društva i;
- b) objavite djeci prekrasna obećanja evanđelja kako nikada ne bi skrenula s vjere.

Te se misije moraju provoditi od najranije dobi, vodeći računa da se istovremeno bave obrazovanjem i obukom građanina, ne zanemarujući učenje riječi istine, naglašavajući ljubav i vjernost Boga.

Dijete se od malih nogu mora naučiti poštivati autoritete, a kroz roditelje će se dijete vježbati u pogledu podložnosti vlasti. Kroz braću i sestre, bake i djedove i ujake dijete će naučiti poštovanje i susretljivost. Poput prijatelja, učitelja, susjeda i stranaca, dijete će učiti odnose sa svijetom.

Što je s evanđeljem? Što Biblija preporučuje? U Ponovljenom zakonu čitamo sljedeće: "I naučit ćete ih svojoj djeci i govoriti o njima dok sjedite u svojoj kući i šetate stazom, ležite i ustajete" (Pnz 6: 7). O načinu života dijete se mora uvijek poučavati, to jest kod kuće, na putu, prije spavanja i prilikom ustajanja.

Naputak svetih 'slova' odgovornost je roditelja! Pisma ne preporučuju prenošenje takve funkcije učitelju nedjeljne škole, štoviše, ono ograničava vrijeme podučavanja o Kristu na jednom tjedno, u trajanju od samo jednog sata. Potpuno različito od onoga što Sveto pismo preporučuje: svakodnevno podučavanje.

Djeca i društvo

Roditelji trebaju pomoći djeci da shvate da svi duguju poslušnost roditeljima i društvu. Podnošenje roditeljima danas

je esej i pripravnštvo za podnošenje koje će biti potrebno društvu, kako u školi, tako i na poslu.

Nakon uputa, čak i ako mlada osoba nije željela slijediti Kristovo evanđelje, imat ćemo građanina predanog određenim društvenim vrijednostima.

Jedan od važnih problema u obrazovanju djece kršćana danas je u miješanju obiteljskog obrazovanja s crkvom. Delegiranje crkve za odgovornost prenošenja sociokulturnih vrijednosti velika je pogreška. Kad mlada osoba odraste i razočara se određenim ljudima u instituciji, na kraju se odmakne od članstva u zajednici kojoj je prisustvovala, a istovremeno se pobuni protiv svih vrsta društvenih vrijednosti.

Kad su roditelji svjesni da ne stvaraju djecu za Boga, više se primjenjuju na obrazovanje i evangelizaciju djece. Niti očajavaju kad vide da njihovi izdanci nisu raspoloženi za odlazak u crkvu. Neće se osjećati krivima ili odgovornima za svoju djecu kad se ne pozabave nekim institucionalnim problemima.

Djecu je potrebno educirati poučavanjem Božje riječi, ne zaboravljajući prenijeti i usađivati društvene vrijednosti. Obrazovanje uključuje razgovor, igru, grdnju, upozorenje itd. Dopustite djeci da iskuse sve faze života, od djetinjstva, adolescencije i mladosti.

Ali, što učiniti kada djeca zalutaju iz crkve? Prvo, potrebno je razlikovati jesu li se djeca udaljila od evanđelja ili su se udaljila od određene ustanove.

Zanemarivanje elementarnih evanđeoskih načela dovodi do toga da roditelji brkaju što znači biti dijete Božje s pripadnošću određenoj crkvi. Ako dijete više nije redovnik u crkvi, ne smije ga se etiketirati kao lutalicu ili kako korača k vragu, itd.

Ako osoba ispovijeda istinu evanđelja kako pišu sveti spisi,

to znači da nije lutalica, već je treba upozoriti samo na potrebu okupljanja. Možda će biti potrebno da roditelji istraže zašto njihova djeca ostavljaju naviku susreta s drugim kršćanima.

Sada, ako sin ne ispovijeda istinu evanđelja i nastavi se okupljati iz navike, njegovo je stanje pred Bogom zabrinjavajuće. Što on zna o evanđelju? Ispovijeda li vjeru evanđelja? Ako je odgovor negativan, potrebno je objaviti istinu evanđelja, kako bi on mogao vjerovati i biti spašen, a ne samo vjernik crkve.